జగన్మాత

"రుక్మిణిని చూద్దాం మే మనం వెళ్ళి" అన్నది మా ధన లక్ష్మి. రుక్మిణిని చూడడం అంటే చాలా పరుష్టనష్టం, అసహ్యమైన పని అని నాకు ముందే మనస్సులో భావం వుంది. అందుకని నేను ముఖం చిట్లించాను. ఆ పేరు నోరారా ధన లక్ష్మి పలకడంకూడా నాకు బాగాలేదు. 'రుక్మిణా, దానికి బతకడానికి సిగ్గు లేకపోతే, మనకి చూడ్డానికి బిడియం వుండాలిగా' అని మనసులో అనుకుని—

"ధనలక్ష్మి! నువ్వు కావాలంటే వెళ్ళి చూడు. కానీ నేను రాను" అన్నాను క్లుప్తంగా.

"అదికాదే! దాని గుండె పాపం అగ్ని పర్వతమై పోయి వుంటుంది. మనబోటి స్నేహితులు వెడితే, కాస్త చల్లారుతుంది. ఎవ్వరూ పలకరించకపోతే అది చచ్చిపోదటే?" అన్నది ధనలక్ష్మి.

"నీకంత జాలిగా వుంటే నువ్వెళ్ళు. పాపంట, పాపం! ఏడు తరాలకు సరిపడినంత పాపం అదే స్వయంగా చేసుకుని

కూచుంది. నేను దాని ముఖం చూడను లక్ష్మీ! చూడ్డ మాటూవస్తే తుపాకీతో కాల్చడానికీ, ముఖంమీద వుమ్మే యడానికీ అంతే," అన్నాను చాలా ఖచ్చితంగా.

మేము చెప్పుకుంటున్న రుక్మిణికి ఒక గాథవుంది. దానికి ముప్పై దాటినా పెళ్ళికాలేదు. చేసే దిక్కు లేదు. తిన డానికి దాని పెంపుడు మేనత్త యిచ్చినది. అలా వంటరిగా పెళ్ళి కాకుండా బతుకుతుంటే, ఎవరితోటో సంబంధం కలిగి, ఒక కొడుకు పుట్టాడు. పెళ్ళి కాకుండానే తల్లి అయిన రుక్మిణి నా దృష్టిలో పతిత, పాపి.

చిన్ననాటినుంచి నేను, రుక్మిణి, ధనలక్ష్మి ఒకే వీధిలో వుంటూ, కలిసి పెరిగాము. ఎన్నో ఆటలు ఆడుకున్నాం. ఒక బండిలో ఎక్కి బడికి వెళ్ళాము. ఒకే కాలేజిలో చేరి, పక్క పక్కన కూచుని గ్రాడ్యుయేట్సుమయ్యాం. అంత ప్రాణ స్నేహితురాలు యింత పాడుపని చేసిందంటే నాకు కడుపులో మంటలేచింది.

"అది కుమిలి కుమిలి ఏడుస్తూ, పుట్టిన నలుసుని చూడకుండా కూచోనుంటుంది. నేను వెళ్ళి ఓదార్చి, ధైర్యం చెబుతాను. ఆ పిల్లవాడిని ఏం చేయాలో సలహాయిద్దాం. ఆపాటి మనమైనా చేయకపోతే అది ఏమైపోతుంది? అందరు కాకుల్లా పొడుస్తారు. మనమూ పొడిస్తే, మన స్నేహానికి విలువ ఏముంది?" అంటూ ధనలక్ష్మి మరొక రౌండు వాదన ఆరంభించింది.

నా ఉద్దేశ్యంలో రుక్మిణిని ముఖం వాచేటట్లు చీవాట్లు పెట్టి, ఎడా పెడా వాయించి, ఆ పిల్లవాడిని ఏ దిక్కూలేని శరణాలయంలోనో పడేయించాలి. వాడు అసలు పుట్టనేలేదని చెప్పి, దాని పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తంగా, ఏ ఆశ్రమానికో పంపేయాలి.' ఈ సంగతి స్పష్టంగా చెప్పాను ధనలక్ష్మికి. "పోనీ, అలా చీవాట్లు పెట్టడానికైనా వెళ్ళాలిగా? పద. ఆపని నువ్వే చేద్దువుగాని. అది ఏమన్నాంటే, నేను ఓదారుస్తాను" అన్నదామె.

అసలు శీలం కోల్పోయిన తర్వాత ఆడదాని జన్మకు విలువే లేదు. ఏదో ఒక బలహీన క్షణంలో ఎవరికైనా లొంగినా ఆపాప ఫలాన్ని మోసి, కనడమా? ఆ సంగతి నలుగురికీ తెలిసిపోయినా, యింకా ప్రాణాలతో వుండడమా— ఛీ! ఇల్లా ఆలోచిస్తున్న నాలో ఒక అసహ్యం, వికారంగా కడుపులో తిప్పేసింది.

ధనలక్ష్మి నిట్టూర్చింది. జాలిగా నా కళ్ళలోకి చూసింది. "చూడు, మనం చిన్నప్పుడు ఆడుకునే రోజుల్లో దానికి వాళ్ళ బొమ్మయిచ్చిన ప్రసాదం మొత్తం నీకే పెట్టేది. జ్ఞాపకముందా? నీకు స్కూల్లో ప్రైజు రావడంకోసం తను పాటలపోటీల్లోకి రాకుండవుండేది. గుర్తుందా? కాలేజీలో అందాలపోటీలో నువ్వు నెగ్గాలని తను వెనక్కి వుండిపోయేది. మరచిపోయావా? " అంటూ ధనలక్ష్మి మొదలుపెట్టిన యీ పాతకథలన్నీ వింటోంటే, యీసోదికంటే, రుక్మిణియింటికి ఒక విజిటు నయమనిపించింది.

"ఊఁ సరే వస్తాను. కానీ ఒక షరతు. అక్కడ పది నిముషాలు మాత్రం వుంటాను. ఏడిచి మొత్తుకున్నా నేను కరగను. ఝులిపివేస్తాను. నువ్వు అతిగా ఓదారుస్తూ ముద్దు చేశావంటే నేను ఊరుకోను. సరేనా? అల్లాగైతే వస్తాను" అన్నాను. ధనలక్ష్మి వప్పుకుంది.

సరే బయలుదేరాం. కుతూహలం అదీ ఎలావుందోనని ఆ కులటనిచూసి మనం చేతులు కాస్తకడుక్కుని ప్రక్షాళనం చేసుకోవాలే అని బాధ.

ఇల్లు కొంచెం వెతికినా త్వరగానేచేరి రిక్షా దిగాం. తలుపు తీసివుంది. నేను రిక్షాకు డబ్బిస్తోంటే ధనలక్ష్మి తలుపు కొట్టింది. రుక్మిణి తలుపు తీసింది.

"హాయ్! రండి, రండి ఏమిటల్లా నిలబడిపోయావే రా" అంటూ నాచేయి పట్టుకుని లోపలికి గుంజినంతపని చేసింది. మేములోపలికి వెళ్ళగానే తలుపు గడియ పెట్టేసింది.

"లోపలే గదిలో కూర్చుందాం రండి నాకొడుకు నిద్ర లేచే టైమయింది. లేచాడంటే యిల్లు ఎగరకొట్టేస్తాడు." అంటూ మా యిద్దరి చేతులూ వదలకుండా పుచ్చుకుని లోపలకు తీసుకెళ్ళింది. ఉయ్యాలచుట్టూ దోమతెర, లోపలపడుకున్న రెండునెలల పసివాడు. వాణ్ణి చేతుల్లోకి తీసుకుని ఆ మంచంమీద కూర్చోండర్రా ఎవరికివ్వను మీలో? అసలు యింత పసివాడిని ఎత్తుకోవడం ఎవరికి బాగా ప్రాక్టీసు మీ యిద్దరిలో?" అన్నది నవ్వుతో. దానికళ్ళనిండా కాటుక. చెంపలు పలచగా తాంబూల రంజితాలైన పెదవులకి అంద

మిస్తూ మెరుస్తున్నాయి. కాళ్ళకి చెప్పులు, బాలింతతనం యింకా జివజివలాడుతూ పచ్చిగా వంటిని చుట్టుకున్నట్టు కనిపించింది.

ధనలక్ష్మి కాస్త తేరుకున్నట్టు ముఖం పెట్టి "ఉండు కాస్తచేతులు కడుక్కునివస్తాం." అంటూ లోపలికి నడిచి, నువ్వురా అన్నట్టు నావంక చూసింది. నేను వెంటవెళ్ళి శుభ్రంగా కాస్త చేతులు కడుక్కుని వచ్చాను.

మంచంమీద కూర్చున్న ధనలక్ష్మి వళ్ళో ఆబాబుని పెట్టబోయి, "ఒసే! నువ్వు ధనం కంటా పెద్దదానివి. వాడిని ముందుగా నువ్వే ముద్దుపెట్టుకుని ఆశీర్వదించవే" అన్నది.

అంతే నావళ్ళో మెత్తగా, మృదువుగా బుల్లిచేతుల అబ్బాయి పేలవంగా నవ్వాడు.

మాట, పలుకు లేకుండా అల్లా వున్నారేమిటి?- వీడు నాకొడుకు- ఎవరనుకుంటున్నారు? ఇంక వేరేలోకం లేదునాకు. వేరే లోకమేలేనప్పుడు యింకా ఆలోకంలో వాళ్ళేమనుకుం టున్నారో నాకేంపడుతుంది? అంతానాపోలికేకదూ? ముక్కు చూడు" అన్నది రుక్మిణి వెలిగిపోతున్నకంఠంతో. నాచేతులు ఆపిల్లవాడిని గట్టిగా పడిపోకుండా పట్టుకుంటున్నాయి.

"నాకు ఎప్పుడూ నా అనేవారు లేరని నాకు పిచ్చెక్కి పోతుందని అనుకున్నాడు భగవంతుడు. పాపం అందుకే నాకీ వరం ప్రసాదించాడు. మంచిపేరు దొరకడం లేదమ్మా వీడికి. మా అమ్మ, నాన్న, అన్నయ్య వదిలివేసినా మీరొచ్చారు

నన్నుచూడటానికి. ప్రాణస్నేహితులంటే మీరే!" అన్నది మళ్ళీ- నేను గుటకమింగాను జవాబులేక.

నావళ్ళో బాబు బరువుగా తన మృదుత్వాన్నంతా నామీదవేసి నన్ను నొక్కేస్తున్నట్లుగా, ధనలక్ష్మి మాత్రం పిచ్చినవ్వు ఒకటి ముఖానికి తగిలించుకుని మార్చి మార్చి పిల్లవాడినీ, రుక్మిణినీ చూస్తోంది.

"కూర్చోండే! ధనమ్మా కాఫీయిస్తాను. వాడులేచే లోగా అన్నిపనులూ పూర్తిచేసుకుంటాను. లేచాడంటే నాకు యింక ఏదీ చూడాలనిపించదు. వాడిముఖంలోకే చూస్తూ కూచుంటాను." అంటూ గబగబా కాఫీప్రయత్నం చేయడం మొదలెట్టింది. ధనలక్ష్మి వాడిని తనవళ్ళోకి తీసుకుంది. మాయిద్దరిమధ్య మాటలుకావుకదా, చూపులుకూడా లేవు.

మేము కాఫీలు తాగుతుంటే రుక్మిణి పిల్లవాడిని తీసుకుంది. వాడిని పొదివి పట్టుకొని దగ్గరగా హత్తుకున్నప్పుడు ఆమెవేపు చూశాను. అరమూతలుపడుతున్న కళ్ళల్లో స్వర్గశాంతి చిన్ననవ్వుగా— విచ్చినపెదవిలో గర్వరేఖ. వేలికొనల నుంచీ అనురాగం జాలువారి హాడి అణువణువూ తడిమి పునీత మాతున్నట్లు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్న చేతులు.

కాఫీతాగి, "వస్తాం రుక్మిణీ! ఆరోగ్యం జాగ్రత్త" అంటూ బయటికి వస్తోంటే-

"మరోసారి రండే. అల్లావచ్చి, యిల్లా వెళ్ళిపోతున్నారు- ఏవిటో- వీడి నాన్నకి గుండెధైర్యంలేక, యింతవరకు వచ్చి చూడనేలేదు. తప్పించుకుని తిరుగుతున్నారు. అంత

భయపెట్టాడు నా బాబు, అంతటి మగవాడిని!" అన్నది గల గల నవ్వేస్తూ.

మేము రిక్షా కేక వేయకుండా నడుస్తోంటే "ఏమే! కాలుస్తానన్నావు, పొడిచేస్తానన్నావు, తిట్టిపోస్తానన్నావు అల్లా మరి రాయిలా కూలబడ్డావేం." అన్నది ధనలక్ష్మి.

నేను ఒక్క క్షణం ఊరుకుని, "నా సంగతి సరేగానీ, ఓదారుస్తానన్నావు, ధైర్యం చెబుతానన్నావు. నువ్వూ అవాక్కయి పోయావేం?" అన్నాను ఎదురు ప్రశ్నగా. రిక్షా ఎక్కాలన్న ధ్యాసలేకుండా గబగబా నడుస్తున్నాం.

"అది ఏడవనిదే నేనేం ఓదారుస్తాను!" అన్నది ధనలక్ష్మి. ఒక గొప్ప సత్యాన్నీ, తేజస్సునీ ఆ యింట్లో వదిలేసి వస్తున్నట్టు అప్పటికే అనిపించసాగింది.

"అదెందుకు ఏడుస్తుంది? హిమాలయ పర్వత శిఖరం మీద కూర్చుని, మనబోటి వాళ్ళందర్నీ చిన్న చూపు చూస్తున్న జగన్మాత అది. ఎందుకేడుస్తుంది?" అన్నాను. ♦